

M.J. Arlidge

Ghici cine urmează

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

3
TREI

Ziua întâi

BOOKZONE

Capitolul 1

Justin Lanning privea pe fereastră cu ochii ațintiți spre linia orizontului. Soarele, care îi scăldase toată ziua biroul, începea acum să coboare, strălucirea lui aurie reflectându-se pe apă. Avea ceva maiestos, chiar triumfător, razele lungi de lumină părând să ia în stăpânire apa vălurită, bărcile care se legănau, ba chiar și cheiul. Era o priveliște pe care o văzuse de multe ori, dar care tot mai avea puterea să-l atingă. Uluitoare, minunată, era totodată și liniștitoare, un moment de eliberare după ceea ce fusese o zi istovitoare.

Întorcându-se de la fereastra înaltă, franțuzească, Justin aruncă o privire la ceasul de mână — 17:58 — și apoi se întoarse la birou. Era singurul ocupant al acestei încăperi spațioase, bine dotate, ceea ce-i făcea o plăcere imensă. Biroul era opulent, extravagant, inspira putere... dar era și un secret încântător. Din exterior Endeavour House nu părea cu nimic diferită de celelalte clădiri de birouri din Ocean Village. Holul de la intrare era cu totul banal și nu oferea niciun indiciu despre birourile personalizate de la ultimele două etaje, concepute să ia ochii.

Mobila italienească scumpă, instalațiile de artă modernă și, da, priveliștea — totul fusese pus la punct cu grijă ca să proclame bunăstarea, profesionalismul și succesul. Puțini erau primiți înăuntru, dar cei care *aveau* acest privilegiu plecau liniștiți și inspirați, după imaginea excepțională de la Redstone Solutions.

Închizându-și computerul, Justin își luă telefonul și se duse spre lift. Oricât de solicitantă și imprevizibilă era ziua, se mândrea că pleacă la timp. Îl atrăgea eficiența stilului de lucru — venea la 6 dimineața, pleca la ora 18 —, plus că îi echilibra starea de spirit. Orice ar fi avut de făcut peste zi, dacă putea pleca la timp, cu siguranță totul era sub control.

Ușile glisante ale liftului se deschisera, iar Justin se urcă și apăsa butonul pentru subsol. Dacă pleca acum, putea ajunge acasă până la 18:30, ceea ce însemna că avea suficient timp pentru un antrenament înainte să se întoarcă Adam. Adam — numai gândul la el și-i răscolea o multitudine năucitoare de sentimente: furie, dezamăgire, dorință și multe altele pe lângă. În ultima vreme situația fusese atât de dificilă, atât de complicată, încât casa nu mai era refugiul care ar fi trebuit să fie. Relația lor trebuia gestionată cu atenție și cu calm, de aici și importanța unui antrenament relaxant înainte.

Ușile se închiseră și liftul începu să coboare. Etajele zburau pe lângă el — zece, nouă, opt, șapte. Justin se trezi că îngână un cântecel vesel, bucurându-se că în sfârșit se terminase ziua de lucru. Șase, cinci, patru. Justin se pierdea într-o reverie plăcută, iar grijile se risipeau încet-încet...

Apoi, brusc și fără niciun avertisment, liftul se zgâlțâi, se opri scârțâind și cutremurându-se și-l aruncă în

splate. Se izbi de peretele cu oglindă, lovindu-se cu capul de sticlă și înjurând când rămase fără aer.

O tăcere bizară se lăsă în cutia metalică, zumzetul coborârii fiind înlocuit de inerție. Uluit, Justin se împle-tici în față și apăsă butonul pentru subsol — o dată, de două ori, de trei ori. Nu se întâmplă nimic și, în timp ce tot lovea în el, își mai dădu seama de ceva. Se stinseseră și luminile din lift. Parcă tot mecanismul ar fi... murit brusc.

Adunându-se, încercă și butoanele pentru celelalte etaje înainte să renunțe, apăsând în cele din urmă bu-tonul de alarmă, cu o resemnare furioasă. Undeva, în depărtare, se auzi un țârâit înăbușit, care nu-l consola prea tare. Avea să dureze o veșnicie până când adminis-tratorul clădirii o să-i cheme pe tehnicieni și încă și mai mult până ca aceștia să-l elibereze, pentru că părea să fi rămas blocat între etaje. O să fie ei în stare să pună din nou liftul în funcțiune? Sau va trebui să-l tragă pe Justin prin puțul liftului, ca pe un sac de cartofi? Blestemând, lovi cu piciorul în uși; planurile lui pentru seara asta se destrămau. Ce dracu' se întâmplase de rămăsese atârnat ca o marionetă stricată? Ce se petrecea?

Îl simți înainte să-l audă — Samsungul lui nou îi vi-bra în buzunar, după care porni tremoloul familiar.

— Slavă Domnului...

Cineva știa de supliciuul lui — în mintea lui nu exista nicio îndoială că apelul avea legătură cu situația de criză în care se afla. Scoțând telefonul, fu surprins de identita-tea apelantului — nu era nici Adam, nici administratorul; numărul era ascuns —, dar tot răspunse. Ce conta cine era, câtă vreme îl putea elibera din cutia asta de tablă?

— Alo?

Dar nu auzi nimic, doar tăcere.

— Sunt Justin Lanning. Mă auzi?

Vocea lui răsuna în lift, dar nu primi niciun răspuns. Era convins că nu era nicio problemă cu conexiunea — auzea un murmur la celălalt capăt —, așa că de ce nu răspundea cine-l sunase?

— Sunt blocat între etajele patru și trei, așa că, dacă poți...

Acum auzi ceva care-l făcu să tacă. Cineva inspira aer la celălalt capăt, ca și cum interlocutorul era pe punctul să spună ceva. Justin ar fi vrut să vorbească în continuare, să-i explice situația nefericită în care se afla, dar dintr-odată se simți lipsit de putere, de parcă i-ar fi poruncit ceva — sau cineva — să tacă.

Iar acum, în cele din urmă, apelantul vorbi, cu o voce bărbătească moale care-i șopti:

— Mai ai de trăit o oră.

Capitolul 2

Acul atingea aproape 130 de kilometri la oră, dar detectivul-inspector Helen Grace nu se lăsa. Era pe Fawley Road, gonind spre sud, către coastă, atrasă de drumul liber și de apa care sclipea în depărtare. Această fâșie singularică de asfalt ar fi putut — sau chiar ar fi *trebuit* — s-o îngrijoreze, cum era flancată pe o parte de stația electrică scoasă din uz, și pe cealaltă parte de New Forest, ambele fiind locuri unde se produsese crime care o costaseră mult în ultimii ani. Dar astăzi nu era tulburată de traumele din trecut.

O Honda Blackbird o ajunse din urmă, făcând manevre să o depășească. Helen îi aruncă o privire motociclistului, aproape așteptându-se să-l vadă pe detectivul-sergent Joseph Hudson cum îi aruncă un zâmbet triumfător, dar privirea lui rămase ațintită cu hotărâre la drum, de parcă ar fi văzut stegulețul de finiș în depărtare, de parcă această cursă după program chiar ar fi însemnat ceva. Helen era mulțumită că îl vedea decis să evite înfrângerea, că era gata să reacționeze la provocarea ei fără cuvinte, ca o tachinare.

Bineînțeles, de fapt urmărirea asta *însemna* ceva, deși niciunul dintre ei nu era dispus să recunoască. Joseph Hudson era o achiziție relativ recentă a Departamentului de Cazuri Majore de la secția de poliție Southampton Central, și chiar și mai recentă în patul lui Helen, însă devenea încet-încet parte din urzeala vieții ei. Își petreceau o bună parte din ziua de lucru orbitând unul în jurul celuilalt și cele mai multe dintre nopți implicați într-un dans agreabil. Helen nu avea pretenția că-l cunoaște bine pe Hudson, dar era un bărbat captivant, impulsiv și pasionat, care împărtășea voluptatea ei pentru viteză. Relația nu era lipsită de complicații — cu siguranță, n-ar fi fost bine văzută de colegi —, dar Helen nu putea nega că se bucură de compania lui și nici de fiorul dintre ei.

Apăsând pe accelerație, Helen o luă înainte câștigând un metru sau doi față de concurentul ei. Drumul se termina curând — mai erau doar vreo sută de metri înainte să facă o curbă strânsă la dreapta —, dar tot nu fu surprinsă când Joseph o ajunse din nou din urmă, refuzând să fie trimis pe locul al doilea. Și trecură vuind mai departe, curba strânsă gonind spre ei și fiecare calculând următoarea mișcare. Șoseaua de coastă era scăldată în lumina amurgului, iar Helen vedea înainte drumul liber, care-i ațâța sentimentul de anticipare. Dacă ar fi zărit apropiindu-se vreo mașină, ar fi frânat imediat, asta era, dar așa accelera până la 145, năpustindu-se înainte, după care încetini brusc și se trase pe interiorul curbei. Pe porțiunea asta de litoral drumul era vechi și deteriorat, cu suprafața acoperită de un strat subțire de pietriș, iar motocicleta lui Helen alunecă acum pe el. Se simțea confortabil, controla situația, dar derapajul tot o duse mai spre exterior decât avusese ea de gând, iar

urmăritorul ei profită. Cu un vuiet de satisfacție Joseph trecu în trombă pe interior, strigându-i în urmă:

— Ne vedem la tine...

— Ai vrea tu..., răspunse Helen, iar motocicletă se repezi înainte, cu peste 160 de kilometri pe oră.

Joseph era un motociclist cu experiență, dar trebuia să se bazeze pe șiretlicuri ca să rămână în față, pentru că, atunci când era vorba de forță brută, nu putea exista decât un singur învingător. Cu o șarjă hotărâtă Helen trecu pe lângă el cu Kawasaki Ninja care huruia veselă răspunzându-i la îndemnuri. După câteva clipe Joseph Hudson ajunse în dreptul ei, împingându-și motorul la limita absolută doar ca să nu rămână în urmă.

De data asta Joseph îi aruncă o privire — afectuoasă, provocatoare —, ceea ce lui Helen îi făcu plăcere. Era o pasiune de care se bucura în general singură, gonind pe drumuri de țară într-o solitudine încântătoare. Dar acum era fericită să împărtășească experiența cu cineva, arătându-i lui Joseph trasee și scurtături secrete pe care le explorase în mulții ei ani de motociclist singuratic. Nu doar pentru că găsisse un concurent talentat, ci și pentru că părea firesc să facă așa. Relația lor era abia la început, însă Helen reușise să se relaxeze când era cu Joseph, într-un mod pe care nu și l-ar fi imaginat niciodată. După Jake nu mai lăsase pe nimeni să se apropie de ea, ținându-i intenționat pe toți la distanță, dar acum părea aiurea să refuze intimitatea și să nu ia în seamă potrivirea evidentă. De multe ori lui Helen i se păruse că nu o să se mai întâmple niciodată, însă acum nu mai putea să nege.

În sfârșit găsisse pe cineva care putea să țină pasul cu ea.

Capitolul 3

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-o mai ușor! N-ai nicio logică...

— Ce anume *nu* înțelegi?

— Totul. Vorbești ca un nebun...

— Așa ai vorbi și tu dacă ai fi trecut prin ce-am trecut eu...

— Prin ce ai trecut? *Ia-o mai ușor* și spune-mi ce s-a întâmplat...

Tonul lui Adam era atât de arogant, atât de iritat, încât primul instinct al lui Justin era să-i spună să se ducă undeva. Dar ceva — o rămășiță de afecțiune? groază pură, curată? — îl făcu să se rețină, obligându-l să-și stăpânească furia.

— Coboram cu liftul...

— Da...

Dumnezeule, taci și lasă-mă să termin!

— Și mi-a sunat telefonul...

Vocea lui Justin începu din nou să tremure când încerca să-și descrie chinul.

— ...și o voce... vocea de la celălalt capăt a început să mă amenințe... să-mi spună că mai am de trăit doar o oră.

Tăcere.

— Adam, mai ești acolo?

— Da, sunt aici, doar că...

Tonul arogant dispăruse, înlocuit de nedumerire și îngrijorare.

— Ai recunoscut vocea?

— Nu...

— Ai idee cine ar vrea să te amenințe?

— Nu.

— N-ar fi putut fi o glumă? Vreo farsă?

— Nu... în niciun caz...

Sigur că era posibil, dar Justin știa că nu era. Interlocutorul îi transmisese ultimatumul înspăimântător și apoi, după doar câteva secunde, se aprinseseră luminile și liftul își continuase coborârea lină, ca și cum adversarul său controla *totul*.

— Vrei să suni la poliție?

— Așa cred...

— Justin, dacă tu chiar crezi că există cineva care are de gând să-ți facă rău, atunci *trebuie* să suni la...

— Și să le spun ce? Nu știu cine e tipul ăsta sau ce vrea...

— OK, OK. Nu-mi lua capul! Doar că... vino acasă și o să hotărâm atunci ce-i de făcut. Dacă plec acum, ajung imediat după tine...

Justin se simți cuprins de un val neașteptat de afecțiune și recunoștință. În ciuda problemelor din ultima vreme, acum își dorea mai mult ca orice să fie cu cineva care îl cunoștea cu adevărat, care îl putea cuprinde cu brațul și-i putea spune că totul o să fie în regulă.

— Mersi, Adam. Am sunat din mașină. Ne... ne vedem acasă.

Punând capăt conversației Justin trecu de colț. Ca la un semn apăru Mercedesul negru torcând pe lângă șirul de mașini din parcare subterană a clădirii de birouri și oprind în fața lui. La aceeași oră în fiecare zi, îl ducea acasă una dintre aceste mașini de lux, iar familiaritatea și soliditatea lor erau liniștitoare acum. Justin deschise ușa și urcă în mașină, închizând apoi hotărât ușa grea. Ca la un semn, se aprinse luminița roșie de pe geamul despărțitor, indicând că șoferul îl asculta.

— Grange House, te rog. Cât poți de repede.

Lumina se stinse, o confirmare tăcută a dorinței comune. După câteva clipe, treceau de bariera de securitate și ieșeau în stradă, ocupându-și locul în traficul orei de vârf. Rezemându-se de spătarul confortabil de piele și privind mașinile din jur, Justin simți în sfârșit cum începe să-i scadă pulsul. Când se oprise liftul, fusese îngrozit, convins că avea să stea ore în șir într-o cutie fără aer. Dar ceea ce urmasse fusese și mai rău de-atât. Incapacitate de a înțelege, apoi spaimă pură, invocarea unor imagini îngrozitoare de tot felul — ușile liftului deschizându-se și dând la iveală un agresor, liftul căzând în gol —, înainte să fie eliberat pe neașteptate din chinuri și după ce în parcare subterană ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Derutat, dezorientat, fusese totuși cruțat, iar acum avea ocazia să lase tot acest coșmar cumplit în urmă. Telefonul era închis, el era cuibărit pe bancheta din spate a unui Mercedes luxos și se îndrepta spre *casă*.

Expirând încet, clătină din cap gândindu-se la toată povestea nebunească, după care aruncă o privire la ceas.

18:08.